

Недоступен ни однин перевод.

Чуноне ки медонем имрӯзо гурӯҳҳои тундрав ва экстремистию террористӣ, ки мукобили инсоният ва тамаддуни ӯ мубориза доранд дар ҷаҳон доман пахн карда, бо рафтору амалҳои ноинсонона амал намуда истодаанд. Ва аксаран вақт таълимоти динии бардурӯро истифода мекунанд. Бо ин роҳ, яъне “таълимоти динӣ” афроди ҷохилро ба худ ҷалб намуда, сафи худро зиёд мегардонанд. Мубаллиғони ин гурӯҳҳо тарзе таълими шарро дар мағзи афроди гумроҳ ҷой намудаанд, ки ӯ ҳамдони худро ҳатто қабул намекунад. Хол он ки рафторе, ки барои таҷовуз ва қашқарии инсон асос ёфтааст таърихи ақоли динии ягон аён ин ҳаракат ва фаъолиятҳо қабул надорад. Пас маълум мегардад, ки ин гурӯҳҳо мағзи ҷохилро бо таблиғоти пуч пур кардаанд. Аҷибаш дар он аст, ки худ ҷохил, ки аз дину диёнат беҳабар аст ҷалби дигар гумроҳро ба ташкилоти худ “саҷоб” мешуморад.

Лозим ба қайд аст, ки меъёрҳои ахлоқи инсон ҳазорсолаҳо пеш бунёд ёфтаанд ва инсон дар амал аз рӯи онҳо қомеъ шудааст. Аммо ин ноҳалафон имрӯзо “маҷмӯи талаботҳои маънаӣ” пайдо кардаанд ва ба “тадриси” як гурӯҳ бадахлоқон таъсия медеҳанд.

Дар ин маънӣ меҳом аз байни Ҳаким Бедилӣ Деҳлавӣ мисол орам:

Марҷаи маънии ин суҷҳаёлон дарёб,

То бидонӣ ҷӣ қадар фитраташон қӯтоҳ аст.

Ин зухуроти ҳаробиовар, таҷовузкарона, беҳамона, ки ҳадафи равшан надорад, муҷассифона зиддиятро байни табақаҳои инсоният афзудааст. Баъзе афроде, ки ба “пандҳо”-и ин ноҳақон қӯш қардаву ба ҷохи фиреби онон бархурд намудаанд гумон намекунанд, ки оқибати онон ҷӣ ҳоҳад буд. Аксаран ин гумроҳон имрӯз дар амалиётҳои исёнгароёнаи ин гурӯҳҳо бе ному нишон қардида истодаанд ва вучуди онҳо дар ҳаёт номаълум гаштааст. Дар ин маҷрид Саъдии бузургвор мефармояд:

Онро, ки аклу химмату тадбиру рой нест,

Хуш гуфт пардадор, ки кас дар сарой нест.

Ин тафрикаандозӣ, ки аз чониби мубаллиғони гурӯҳҳои террористӣ ба роҳ монда шудааст, танҳо адоватро нисбат ба аҳли олам меафзояд. Дар бештари авкот то ҳатто хусумат байни худӣ ин афрод баланд мегардад.

Ба ҳар як насли ҷавони ҷомеа мегӯем, ки ҷавони мухтарам! Кӯшиш намо, то илм омӯз ва ҳунарманд шав ва маърифати инсониро ба қор бар. Бубин, ҷавоне ки ҳамсоли ту ҳасту дар вартаи бадӣ афтидааст, ҳолаш табох аст, зеро аз ҷанги уқубати бадхӯйӣ наметавонад раҳо ёфтани. Дар назар дор, ки вақте ба ҷохи ин бадхӯён афтидӣ ҳалосӣ нахоҳӣ ёфт. Байти Саъдиро дар ҳуш дор:

Агар зи дасти бало бар фалак равад бадхӯй,

Зи дасти хӯйи бади хеш дар бало бошад.

Беҳрӯзи Некҳох